

Sygn. akt V Kz 969/16

POSTANOWIENIE

Dnia 4 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: sekr. sąd. Dorota Lerka

przy udziale Prokuratora Jolanty Skowrońskiej oraz pełnomocnika Urzędu Celnego I w Ł. – G. S.

po rozpoznaniu w sprawie T. S.

oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 k.k.s.

zażalenia wniesionego przez oskarżyciela publicznego Naczelnika Urzędu Celnego I w Ł.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Pabianicach

z dnia 3 października 2016 roku, w sprawie II K 463/16

o umorzeniu postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 października 2016 roku Sąd Rejonowy Pabianicach na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. umorzył postępowanie przeciwko T. S. uznając, że zachodzi ujemna przesłanka procesowa w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, albowiem w związku z przedłużeniem przez prokuratora w trybie art. 153 § 1 k.k.s., postanowieniem z dnia 20 stycznia 2016 roku, dochodzenia na czas przekraczający 6 miesięcy, prokurator objął dochodzenie nadzorem i to on, w oparciu o przepis art. 155 § 1 i 2 k.k.s., miał wyłączną kompetencję do wniesienia aktu oskarżenia do sądu.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył w całości zażaleniem oskarżyciel publiczny - Naczelnik Urzędu Celnego I w Ł. zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegającą na przyjęciu, że zachodzi ujemna przesłanka procesowa w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Podnosząc powyższy zarzut Naczelnik Urzędu Celnego I w Ł. wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie Naczelnika Urzędu Celnego I w Ł. nie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art. 155 § 1 i 2 k.k.s. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku w sprawie, w której finansowy organ postępowania przygotowawczego prowadził śledztwo, oraz w sprawie o przestępstwo skarbowe, w której prowadził on dochodzenie objęte nadzorem prokuratora, organ ten, jeżeli nie umarza postępowania, sporządza

w ciągu 14 dni od zakończenia dochodzenia lub śledztwa akt oskarżenia i przesyła go wraz z aktami prokuratorowi, ze wskazaniem, jaki materiał dowodowy przedstawiono stronom podczas czynności, o której mowa w art. 154a, jako przekazywany do sądu wraz z aktem oskarżenia, przekazując jednocześnie prokuratorowi także ewentualne wnioski, o których mowa w § 7, oraz dowody rzeczowe. Akt oskarżenia zatwierdza i wnosi do sądu prokurator.

W przedmiotowej sprawie przedłużając dochodzenie powyżej 6 miesięcy w trybie art. 153 § 1 k.k.s. prokurator objął dochodzenie nadzorem (por. uchwała SN z dnia 21 stycznia 2016, I KZP 13/15). W zaistniałej sytuacji winien on zatem zatwierdzić i wnieść do Sądu akt oskarżenia. Wniesienie aktu oskarżenia przez Naczelnika Urzędu Celnego I w Ł. w dniu 4 kwietnia 2016 r. skutkuje stwierdzeniem, że w przedmiotowej sprawie brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela.

Nie były zasadne argumenty podnoszone w uzasadnieniu zażalenia, odnoszące się do skuteczności czynności dokonanych zgodnie z przepisami obowiązującymi przed dniem 1 lipca 2015 roku. Postanowienie prokuratora o przedłużeniu dochodzenia, równoznaczne z objęciem go nadzorem, zapadło po dniu 1 lipca 2015 roku, tj. po wejściu w życie ustawy Ustawa z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r. poz. 1247).

Przepis art. 28 powołanej wyżej ustawy stanowi wprawdzie, iż czynności procesowe dokonane przed dniem wejścia w życie ustawy są skuteczne, jeżeli dokonano ich z zachowaniem przepisów dotychczasowych, jednakże jak już zostało stwierdzone zarówno objęcie dochodzenia nadzorem prokuratora jak i wniesienie aktu oskarżenia do sądu miało miejsce po wejściu w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw.

Nie mógł także zasługiwać na uwzględnienie argument zażalenia odnoszący się do stwierdzenia, iż wobec drugiego z oskarżonych, objętego tym samym aktem oskarżenia, uprawomocnił się wyrok skazujący. Błędne niedostrzeżenie ujemnej przesłanki procesowej nie może skutkować uznaniem, że błąd ten musi być następnie przenoszony do innych postępowań.

Mając na względzie powyższe okoliczności należało utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.